

Heti biztató üzenetek 7. Az imádságról III. Kicsoda a mi Istenünk?

„Jöjjetek, örvendezzünk az Úr előtt, ujjongjunk szabadító kősziklánk előtt! Menjünk eléje hálaadással, ujjongjunk előtte énekszóval! Mert nagy Isten az Úr, nagy király minden isten fölött. Kezében vannak a föld mélységei, a hegyek ormai is az övéi. Övé a tenger, hiszen ő alkotta, a szárazföldet is az ő keze formálta. Jöjjetek, boruljunk le, hajoljunk meg, essünk térdre alkotónk, az Úr előtt! Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, kezében levő nyáj vagyunk.” Zsoltárok 95, 1-7

Isten nagyon ellentmondásos, ami komoly nehézségeket okoz számunkra. Felfoghatatlanul hatalmas és távoli, ugyanakkor közeli és barátságos és Krisztusban emberi léptékű Úr. *Oly távol vagy tőlem és mégis közel, nem érthetlek Téged s nem érhetlek el...* – hangzik az *István a király* című rokkopera emblemikus dala és valami tényleg van benne.

Az imádkozó ember egyszerre szembesül azzal, hogy az Isten végtelenül nagyobb és több és hatalmas és befoghatatlan, hát akkor mit is keresek én az Ő társaságában, az Ő színe előtt? Aztán azzal is, hogy hát Jézus Atyaként beszélt Róla, akihez kiálthatunk bármikor, aki közel van, aki megbocsát, aki magához öleli a bűnbánó embert és már az is elég a bocsánatához, hogy hazatér a tékozló fiú és kész kimondani és megvallani bűnösségét és méltatlanságát a fiúságra.

Kezében tartja a hegyek ormait és a tenger mélységeit. Mekkora erő és hatalom és mennyire végtelen és felfoghatatlan entitás! Ugyanakkor a báránykákat karjába emelő Pásztorunk Ő, aki óvatosan végig simít az elkóborló báránykán, hogy megvizsgálja sérüléseit.

Ezzel a paradox módon bemutatkozó Istenséggel, aki mindent másképp csinál, hiszen tér és idő felett áll, ugyanakkor mindent ugyanúgy csinál, hiszen Krisztusban emberré lett, aludt, álmodott, éhezett és időnként meg kellett menteni az életét, mikor még *nem jött el az Ő órája*, ezzel az Istenséggel nehéz mit kezdeni.

Az egyik tipikus megoldási kísérletünk pedig az szokott lenni a problémára, hogy a logikai feladvány kicsomózhatatlanságát Nagy Sándor gordiuszi megoldásával orvosoljuk. A letisztult és racionális gondolkodás metsző élével széthasítjuk ezt a kezelhetetlen istenképet.

Ennek eredményeként egyesek lelkében az Ószövetség számonkérő, ítélő, nagy türelmű, de néha éktelen haragú Istene él, aki *elsújtja villámait dörgő fellegekben*, aki számon kér, akinek meg próbálni megfelelni, akiben van valami félelmetes, aki fegyelmet vár. Mások egy atyáskodó, kedves, újszövetségi Istenben hisznek, aki tudja, hogy gyarlók vagyunk, aki közel van, mert Krisztus közel hozta, aki igazán nem is haragszik, csak kicsit és főleg a gonoszra, aki mindenkit megmentene, s aki a poklot is bezárta, hiszen senkit sem szeretne egy elrontott földi élet után örök pokolra kárhoztatni.

Valahol érezzük azt, hogy a lelkünknek olykor az egyikre, olykor a másikra van nagyobb szüksége. Csak az a baj, hogy a nagyhatalmú, számonkérő, ószövetségi Isten előtt nehéz bűnt vallani, nehéz megnyílni, nehéz nem megrettenni és ezért inkább nem elkerülni a bűnvallás borzasztó kínos szituációját.

Másfelől, amikor segítségre, bátorításra, szabadításra vágyunk, akkor egy túl közeli, már-már emberi Istenről nehéz elképzelni, hogy annyival a bajom felett áll, hogy képes segíteni rajtam. Egyszer megkérdeztem harmadikos gyerekeket, hogy milyennek képzelik el Istent. Mai napig emlékszem az egyik legkedvesebb válaszra: Hát Isten a legjobb ember a világon.

Valahol érthető, hiszen az evangélium tényleg nagyon közel hozza Őt. Pál bizalmas gyermeki lélek érzelmi túlfűtöttségét és valós intimitását szólaltatja meg a híres *Abbá, Atya* részben (Róma 8,15). Ugyanakkor az Ószövetség is ír, a fiókákat védő anyamadár gyöngédségéről, már-már anyai szeretetről, türelemről, jóságról, megbocsátásról és persze népeket eltörlő harcos istenségről is.

Kicsoda az, a *Mi Atyánk*, akihez szólunk, akit segítségül hívunk, akit magasztalunk? Ő a hegyek ormainak Ura és a mindenség Alkotója, ÉS szeretőm gyöngéd Pásztorunk. A hit az élet sok leegyszerűsítő „vagy-vagy” választása helyett sokszor az „és-és; is-is” relációk tanulására késztet bennünket. Ami nagyon izgalmas út, de Isten megismerésének és ezen keresztül az örök életnek egyetlen valóban lehetséges útja.